

[Stats- og udenrigsministeren.]

lem, at vi hos landbruget kan opnå fastlæggelse af en pris aftale eller en forringelse af priserne? Tror det ærede medlem, at vi kan det hos industri eller hos håndværk? Tror det ærede medlem, at vi, som end ikke i foråret kunne få ført vore prisforslag igennem, nu ville have mulighed for at få accepteret sådanne foranstaltninger? Jeg siger ganske ærligt, at jeg tror det ikke. Jeg har den opfattelse, at alle erhvervsgrupper, alle fagorganisationer, i det hele alle organisationer inden for erhvervslivet, sammen med os burde hjælpe med til at holde igen på enhver form for udgiftsstigning og omkostningsstigning, fordi det er i vor fælles interesse, og vi herinde må søge gennem de sparebestræbelser, der nu er i gang, at nå det mest mulige og det, som er mest sobert, det, vi kan forsvare. Men jeg synes, det er uden hensigt og ikke rimeligt at forlange, at der skal opstilles en, som det hedder, antiinflationplan, der nu skulle kunne føres igennem, når Gud og hvermand ved, at hverken de konservative eller venstre ville yde deres medvirken.

Nej, der er praktiske ting, vi kan arbejde med, og mon ikke forholdet rent politisk er det, at nu, da vi har gennemført den store sociale reform, folkepensioneringen, er det, vi står over for i de nærmeste år, ikke nye store, omkostningskrævende reformer på det sociale område, men en indsats på det undervisningsmæssige, det tekniske og det produktionsmæssige område, så langt vi evner at arbejde sammen, for at skaffe nye arbejdsmuligheder for de store årgange, der rykker frem, for ungdommen i det hele, for arbejderne, for virksomhederne, for eksporten. Denne produktive linje i den politiske virksomhed må stå i centrum i den kommende tid, og det ærede medlem hr. Aksel Møller kan være aldeles forvisset om, at ethvert forslag i denne henseende, der har saglig karakter og ikke har urimelig slagside med hensyn til fordelingen mellem befolkningsgrupperne, vil blive mødt med interesse af regeringen, og at regeringen selv vil bestræbe sig for at yde sit bedst mulige bidrag her. Der ligger den positive fremtidslinje. Lad os så slås om valutaen og om, hvem der havde ansvaret på *det* tidspunkt, og hvem der havde det på et senere tidspunkt, og lad os skælde hinanden ud, fordi vi nu

engang hver for sig er så ubegavede, som vi er. Men den fælles opgave for tinget — uanset om der venter os et valg om et halvt eller trekvart år — er at arbejde på nogenlunde fælles front for at skabe de bedst mulige vilkår for de industrielle fremskridt, de beskæftigelsesmæssige og produktionsmæssige fremskridt, og der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at det er den regeringslinje, jeg ved denne lejlighed har den ære at repræsentere.

Jeg har gerne villet gøre disse bemærkninger som en slags sammenfatning for mit og for regeringens vedkommende af denne debat og for dog at gøre et ringe forsøg på at tilføre den en positiv fremtidslinje i det politisk-økonomiske sigte. Heri kan der ikke ske nogen ændring, uanset at f. eks. kommunisterne vil forsøge at skabe vanskeligheder eller lave almindelig kritik på god, gammeldags facon, som det her er sket.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen beskæftigede sig med den dansk-russiske samhandel. Hvorfor egentlig? Det ærede medlem ved jo, siden han er så godt underrettet, at der er ført omhyggelige forhandlinger ved gentagne lejligheder, direkte eller pr. brevveksling, med danske erhvervsorganisationer for at påpege nødvendigheden af, at handelsaftalen med Sovjetunionen bliver udnyttet. Det ærede medlem ved måske også, at stillingen i øjeblikket er den, at Sovjetunionen har placeret her i landet ordrer for ca. 167 mill. kr., og at vi har placeret ordrer i Sovjetunionen for ca. 33 mill. kr., men af de 167 mill. kr., som Sovjetunionen har placeret ordrer for, falder under aftaleperioden de 48 mill. kr.; altså er forskellen i øjeblikket ikke så forfærdelig stor. Men det kan ikke være ukendt for nogen her, at hvad enten vi er socialdemokrater, konservative, venstremænd eller radikale, har vi en interesse i, at dette handelsforhold kommer i en god gænge. Det ærede medlem skal ikke forsøge på at mistænkeliggøre vore hensigter i denne henseende. Det ærede medlem er ikke officiel repræsentant for de myndigheder, vi forhandler med, og det ærede medlem kan føle sig aldeles forvisset om, at det er i Danmarks interesse at udbygge dette handelsforhold mest muligt i den kommende tid, og at hvad regeringen kan gøre i den retning, vil blive gjort. Men lad så os,